

BÀI THAM KHẢO
CUỘC THI VIẾT THƯ QUỐC TẾ UPU LẦN THỨ 44
CHỦ ĐỀ: “Hãy viết một bức thư kể về thế giới em muốn lớn lên”

TK, ngày 28 tháng 9 năm 2014.

Kính gửi: Ngài Ban Ki-moon, Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc.

Trên bàn giấy, trong căn phòng nhỏ, ngôi nhà ọp ẹp, em mang một ước mơ giản đơn, kính mong ngài cho nó thành hiện thực được không?

Em tên là Do Da Ca ở đất nước hình chữ S xinh đẹp. Đất nước từng một thời hứng hàng triệu tấn bom đạn chiến tranh và hàng trăm triệu lít chất độc hoá học Dioxin tàn khốc, mà hậu quả của nó cho đến tận bây giờ đất đai, con người Việt Nam vẫn còn đang phải gánh chịu.

Ba em là bộ đội giải phóng quân, từng xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước. Trong những năm tháng chiến tranh ác liệt đó, ba đã bị nhiễm trong mình chất độc ghê ghớm ấy. Để rồi sau khi hoà bình, tóc đã muối tiêu ba mới lập gia đình. Trước khi sinh em, mẹ đã bị sảy thai đến 7 lần mà không hiểu lý do vì sao? Sau này đi khám mới biết là di chứng của chất độc hoá học Dioxin. Bác sĩ nói là ba rất khó có con, nếu có thì cũng bị dị dạng, tật nguyền,.. và khuyên ba không nên... Nhưng niềm khao khát được ẵm bồng đứa con thơ trên bàn tay còn lại của ba quá thiết tha, mãnh liệt. Chắc có lẽ vì thế cho nên một chiều mùa thu em đã cất tiếng khóc chào đời trong niềm vui sướng khôn xiết, tốt cùng của ba mẹ. Nhưng bất hạnh thay lời nói của vị bác sĩ kia đã thành hiện thực. Em càng lớn, càng phát triển thất thường, chân tay khẳng khiu, dài lêu nghêu, các ngón tay, ngón chân co quắp lại, lưng gù, mắt to chỉ mỗi cái đầu là bình thường, nhưng đôi lúc cũng xuất hiện những cơn buốt đau, ê ẩm khi trời trở gió.

Lên 7 tuổi em mới biết nói, 8 tuổi em được ba công đến trường, rồi suốt những năm tháng đi học ba làm đôi chân của em, ngày nắng cũng như ngày mưa, dưới cái nóng rất da hay cái lạnh thấu xương, đôi chân khắp khiễng của ba 7 năm qua chưa bao giờ ngơi nghỉ. Đồng lương thương binh ít ỏi của ba không đủ để chữa bệnh cho em, ba phải làm thêm nhiều việc từ đan lát cho đến trồng trọt, chăn nuôi, ...Mẹ tần tảo sớm hôm, trên cánh đồng một nắng hai sương, 5 sào ruộng một tay mẹ chăm bón, cày cuốc... Tất cả chỉ để có tiền chạy chữa cho em được trở nên bình thường giống như bao đứa trẻ khác. Nhìn bàn tay chai sần của ba, đôi chân lấm lem bùn đất của mẹ, đôi mắt thâm quầng của hai người, em thầm ao ước rằng: Mai này khi lớn lên, em mong sao mình có thể làm được việc gì đó để có thể chăm sóc ba mẹ lúc tuổi già, sức yếu đền bù lại phần nào công ơn sinh thành, dưỡng dục, cực khổ mà ba mẹ đã lo cho em nên vóc nên hình. Rồi em ao ước mình trở thành một diễn giả tài ba, đem kiến thức đi khắp thế gian truyền bá cho mọi người hiểu biết về chiến tranh, về chất độc hoá học, về hoà bình, về hạnh phúc đơn sơ,... Em mong muốn rằng thế giới sau này khi em lớn lên sẽ không còn phải chịu những cảnh chiến tranh, mất mát, đau thương, loài người không phải đờn đau, thống khổ vì bom đạn, vũ khí hoá học, vũ khí nguyên tử hay vũ khí huỷ diệt hàng loạt... Các vị lãnh tụ, các ngài tổng thống, các vị chủ

tịch, ... những người đứng đầu một đất nước, xin hãy suy nghĩ thật kỹ, xin lấy lợi ích toàn nhân loại làm trọng, đừng vì chút lợi ích nhỏ nòi cho bản thân hay cho dân tộc mình mà đem chết chóc, đau thương đến cho dân tộc khác. Ai cũng là người, cũng có cha, có mẹ, cũng chỉ sống có một lần xin hãy sống thật bao dung, nhân hậu, xin hãy làm những điều thiện, tránh điều ác, tạo phúc cho muôn dân, bá tánh. Nếu không – Đến một lúc nào đó loài người sẽ bị huỷ diệt bởi chính mình mà thôi.

Ngài Ban Ki-moon kính mến!

Đứng trước nỗi đau và mong muốn nhỏ nòi của mình, em chỉ mong sao lá thư này đến được với ngài. Xin ngài hãy làm tất cả những gì có thể để cho mong muốn giản đơn của em thành sự thật.

Xin ngàn lần cảm ơn ngài, kính chúc ngài nhiều sức khoẻ, vạn sự an lành!

Ký tên
Do Da Ca

Tác giả: Kỳ Nam